Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. | Den 15de Januar 1883. | 32te Aargang.

Bemærkninger af Ældste John H. Smith
i Tabernaklet i Saltsøstad den 8de Okt. 1881.

Jeg er glad ved at møde tilsammen med Eder i denne Morgenstund. Jeg har glædet mig meget ved at lytte til vore Brødres Instruktioner og Lærdomme.

De Pligter og Ansvarligheder, som paahvile os, ere af den Beskaffenhed, at det bliver nødvendigt for os at samles tilsammen fra Tid til anden, for at bestyrke vor Hukommelse i Henseende til Evangeliets Principper, Præstedømmets Orden, samt de Pligter og Ansvar, der paahvile os, som den allerhøjestes Tjenere. Vore Sind ledes til at reflektere paa forskjellige Ting; saaledes har min Tankegang i længere Tid været henvendt i en Retning, hvilken i en vis Grad er forskjellig til hvad den har været tilforn, nemlig Udvælgelsen af Missionærer fra Zions forskjellige Staver, til at gaa udenlands og repræsentere Guds Riges Sag paa Jorden i de forskjellige Missionsmarker, hvor vi for nærværende Tid ere i Stand til at kunne prædike Evangeliets Principper. Ved at kaste mit Blik omkring iblandt mine Brødre efter Saadanne, som det maatte anses for passende at sende paa Missioner, befinder jeg, efter min Dømmekraft, at det er af højeste Nødvendighed for Fædre og Mødre i Israel at tage en mere nøjagtig Kours med Hensyn til at oplære deres Sønner om Evangeliets Principper. Ved at søge omkring iblandt Brødrene, finde vi, at vi undertiden nødsages til at kalde Mænd, hvilke i en vis Grad, og i nogle Tilfælde storligen have forsømt tilfulde at lære og forstaa Evangeliets Principper. De have været trofaste i at opfylde visse Pligter, men Livets Omsorger, Nødvendigheden af at forsørge Familie, Nødvendigheden af at hjælpe Fader og Moder o. s. v., have forhindret dem i at erholde den Fordel af den Omsorg, Aarvaagenhed, Opmærksomhed og Instruktion, som kunne høstes fra dem, som ere kaldte til at vaage over dem. Det er et Faktum — følgeværdigt for Alle — at disse Børn, som blive sammenkaldte og oplærte om Evangeliet af Fader og Moder omkring den hjemlige Arne, uagtet de tilsyneladende for en Tid kunne synes at være egensindige, dog naar de blive ældre,

befindes at have Evangeliet fæstet i deres Sind; en substantiel Grundvold er lagt, og eftersom Tankeløshedens Dage forsvinde, ere de beredte til at fremtræde og udføre deres Andel af Forfremmelsen af Guds Værk paa Jorden. Jeg anseer det derfor som et viist og forstandigt Foretagende for enhver Familie i Israel hvis Sønner have opnaaet en saadan Alder, at de kunne forstaa for sig selv, at de blive oplærte; ikke alene naar de have opnaaet til en saadan Alder, men fra deres tidligste Barndom, saa at naar Tiden nærmer sig, de da kunne gaa frem i deres respektive Arbeidsmarker, og anvende deres Indflydelse i at forfremme det Værk, hvilket Gud, vor Fader, har oprettet. Vi maa sommetider i en vis Grad bestræbe os for at holde vore Børn omkring os, eftersom de tilfældigvis blive sysselsatte i de forskjellige Haandteringer, og det undertiden paa forskjellige Steder; ikke desto mindre vilde det blive en Ære for enhver Mand og Kvinde i Zion, at opdrage en Søn, som kunde blive et Sendebud om Fred og Saliggjørelse for Verden.

Dette var et af de Emner, jeg følte til at berøre i denne Konference. Jeg har aldrig før været kaldet til at henvende min Opmærksomhed i Missionsinteresser, men jeg blev tilfældigvis ledt til at dvæle en Tid ved denne Sag. Det ædleste Foretagende nogen Søn kan blive delagtiggjort i, er at bringe Evangeliet til Jordens Nationer, og for at kunne udføre dette Hverv paa en tilfredsstillinde Maade, er det nødvendigt, at de besidde et Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed i deres egne Hjærter. Enhver Fader og Moder burde paasee, at deres Sønner ere beredte for en Ansvarlighed og Æresstilling af denne Slags, naar de have opnaaet Mandsdomsalderen, og saaledes være en Ære til deres Forældre, som trofast have efterlevet Evangeliets Principper. Under min korte Erfaring i denne Henseende, har jeg mødt mangen en ung Mand, som i en vis Grad har været forvendt — ikke ondskabsfuld. — De ere villige til at „gaa og prøve", men de føle, som om deres Levnet ikke har været saa exemplarisk, som det burde. Ingen ung Mand, uden Hensyn til Livsstilling, er undtagen for denne Rettighed og Privillegium; Landmandens, Tømmerhandlerens saa vel som Kjøbmandens, Lægens, Apostlernes, Stavspræsidenternes og Biskoppernes; den samme Ansvarlighed paahviler alle, som have paataget sig Sandhedens Sag, og som nærer det Ønske, at vore Navne skulle forblive i Israel.

Jeg vil derpaa paaminde de unge Mænd, som denne Dag maatte befinde sig under min Røst, at de berede sig for dette store Værk: Studere Sandhedens Skrifter, dyrke Ydmyghedens Aand, hige efter at lære Livets Vej, og berede os for de Pligter og Ansvarligheder, som paahvile Israels Ældster. Dette burde være enhver ung Mands Attraa, og om vi, som Fædre og Mødre, ville søge vore Familiers Interesser, sætte os ind i deres Følelser og Sindelag, og søge at kultivere en Respekt for Sandhedens Principper i deres Hjærter, ville vi befinde, at vore Sønner og Døtre i det de opvoxe, ville ære Guds Søns Præstedømme, ære Gud og hans Love, og gjøre deres Yderste for Forfremmelsen af Herrens Værk. Det er alle unge Mænds Pligter, som have annammet Præstedømmet, at gjøre sig bekjendt med Evangeliets Principper, paa det de maatte kunne assistere i Fuldførelsen af dette store Arbejde. For at de kunne besidde

en nødvendig Kundskab for Deltagelse i dette store Foretagende, er det nødvendigt, mine Brødre og Søstre, at vi begynde med dem i deres Barndom; saa at Moder i Tilfælde af Faders Fraværelse, gjør det til sin helligste Pligt, at sammenkalde sine Smaa omkring sig, og lære dem at bede til deres himmelske Fader om hans Velsignelser for dem selv, deres Venner, Slægtninge samt de Gode og Oprigtige i den ganske Verden. Hvor Fædre og Mødre saaledes opdrage deres Børn i Evangeliets Principper fra den tidligste Barndom, ville vi finde, at de ville tage deres Pladser i Kirken, naar den passende Tid har indfundet sig. Under en saadan Indflydelse og Lærdom, ville Drengene kunne indtage en Plads iblandt de „Unge Mænds Foreninger", hvor de kunne lære at bære deres Vidnesbyrd paa en intelligent Maade, samt efterkomme ethvert Forlangende, som senere maatte blive fordret af dem. De ville maaske i Førstningen føle noget tilbageholden, hvilket jeg tror enhver Mand gjør i større eller mindre Grad; men den rette Aand dvæler i deres Bryst, og den kunne de ikke afryste.

Nu, jeg er temmelig sikker paa, at der gives Mange, hvilke kalde sig selv Sidste Dages Hellige, som have forsømt deres Pligter i denne Henseende, og at mangen en Søn er tilladt at opvoxe, uden at Faderen nogensinde har opfordret ham til at bøje sig i Forening med den øvrige Familie omkring Familiealteret. Dette er en sørgelig Forsømmelse af Saadanne, som have paataget sig Jesu Navn, og som ere komne op til disse Bjærge for at lære om Herrens Veje; en saadan Forsømmelse er af en meget alvorlig Natur, og disse, som i den forbigangne Tid have gjort sig skyldige deri, burde for Fremtiden nøje vogte sig for at fortsætte dermed. Vi burde iagttage den hellige Pligt at oplære vore Sønner og Døttre saa at, naar de opvoxe og blive kaldte til at indtage forskjellige Stillinger i Livet, de da maatte kunne betragte det som en Ære at efterkomme Opfordringen. Saadanne Følelser og Hensigter burde alletider bevæges iblandt os. Det er ikke nødvendigt at vore Børn lære at bede lange Bønner. I denne Henseende har Kristus, vor ældre Broder, vist os et følgeværdigt Exempel. Det beror ikke paa det Antal Ord, som vi anvende, idet vi nærme os vor himmelske Fader, men det beror mere paa, om vi nærme os ham i Kjærlighed og Oprigtighed, erkjendende, at han kan velsigne os; dersom vi komme frem for ham, som vi burde, ville vi annamme en Velsignelse fra hans Haand. Jeg har sommetider syntes, at Fædre have været noget uvise i at bede; deres Bønner have været for lange, saa meget, at de, som maatte være delagtige i Bønnen blive trætte og ønske sig borte fra Familien medens denne Pligt udføres; dette burde ikke være saaledes. Børnene skulle oplæres i at føle en Stolthed og Glæde i at deltage i denne Pligt, og føle som om det er deres Pligt at nedbøje sig tilligemed den øvrige Familie, og opofre Taksigelse til Gud for al den Naade og Velsignelse, som udstrømmer fra ham fra Tid til Tid. Dersom vi, som Forældre, ville gjøre vore Pligter i denne Henseende, og anvende de Privilegier, vi som vor Faders Tjenere besidde, ville vi befinde, at en Slægt af Mænd og Kvinder ville opvoxe omkring os, som havde Tro, som ville ære deres Forældre samt den Sag, vi ønske dem at repræsentere; men dersom vi derimod tillade dem at opvoxe uden Kultur og den fornødne Agtelse for Kristi Evangelium, ville vi befinde, at de ville vende

vende sig bort fra os og fra Sandhedens Principper. Denne Sag burde vi nøje overveje og paasee, at vi udføre de Pligter, som paahvile os. — Jeg haaber, at dette er tilstrækkeligt fra mig angaaende dette Emne.

Jeg ønsker nu at tale nogle faa Minutter til de unge Mænd, eftersom jeg seer mig omgivet af et temmeligt stort Antal, af hvilke min Røst er i Stand til at kunne høres. Jeg føler som en Regel mere fri lige over for dem, end jeg føler over for Mænd, som ere aldrende og have opnaaet en større Erfaring end jeg. — Jeg ønsker at formane Zions Sønner til at tage Exempel efter de bedste Mænd, som kan findes i dette Rige. Naar I finde en Mand i denne Kirke, hvis Levnet er uplettet, og hvis Navn ikke er bestænket, og som befindes at have afstaaet fra alt Ondt, da eftertragt en saadan Mands Dyder, søg at hige efter hans Bestemthed, søg at være ærlig, som han var ærlig, og retfærdig, som han var retfærdig, og søg at undgaa de Skjær og Klipper, de Onder hvorpaa saa mange have strandet og bleven sønderslaaet; thi ingen Mand, som er en Tyv, en Løgner, en Røver eller en Hoerkarl, kan bevare Troen paa Evangeliet. Jeg advarer Eder, mine unge Brødre, at I vel bevogte Eders Kours gjennem Livet, see til at den er fri for Synd; thi ingen Mand kan forblive ret længe i Guds Rige, med den Tanke paa sig, at han er skyldig i Ugudelighed. Under min Erfaring i det jeg har færdedes omkring, har jeg iagttaget visse Mænd, hvis Vært i dette Rige har standset, og ved at undersøge Aarsagen dertil, har jeg befundet, at de have gjort sig skyldige i Ting, som ikke de kunne møde. Vi skulle derfor see til, at vi føre et pletfrit Levnet; thi hvis vi forlade Retfærdighedens Sti, maa vi ikke forvente andet, end at gaa ned til Vanære og Unaade, men om vi lægge vor Grundvold i Retfærdighed, ville vi befinde os selv paa Livets Sti, og Himmelens Velsignelser ville følge os; vi ville da hverken føle Frygt eller Tvivl. Det er den, som er skyldig i Synd, der er tvivlsom og frygtagtig; han frygter Guds Vrede.

Mine Brødre og Søstre, jeg glæder mig ved at være iblandt Eder og beskue Eders Ansigter og føle den Aand, som ledsager Eder. Jeg føler at Zion voxer, og maa hun tiltage og udvides, indtil Guds Hensigter blive fuldførte, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Journal of Discourses.

St. Peters Manuskript.

Den 13de Juli 1879 døde i Jerusalem en vis fattig Mand, bekjendt over hele Staden for sin høje Alder, hvilken siges at skulle være mindst 109 Aar. Denne Mands Navn var Core. Han havde for de sidste halvtredsindstyve Aar levet som Eremit, aldeles afsondret fra den øvrige Verden, uden saa meget som at vexle Ord med sine Naboer, af hvem han var betragtet som en Helgen. Eftersom ingen ved hans Død kjendte Noget til hans Venner eller Slægtninge, tog de lokale Autoriteter alle hans Ejendele i Besiddelse.

I det man besøgte denne Mands Grotte, hvilken var beliggende ved Foden af Højen Getsemane, forbausedes man ved at finde Grotten udstyret til en vis

Grad af Elegance; den var beklædt med Tigerskind, og den Afdødes Leje bestod af meget kostbare Materialier. Efter at have flyttet Tigerskindene fandt man en Trappedør, hvilken førte til en underjordisk Passage, som var ca. 15 Fod lang til 9 à 12 Fod høj. Man opdagede der en Kasse fæstet til en Jærnstang; ved Kassens Aabning befandtes denne at indeholde en Møntsamling fra forskjellige Lande og Tidsperioder. Et stort Kvantitet af baade engelsk, tyrkisk og græsk Guld fandtes ogsaa, — maaske Frugten af et mangeaarigt Betleri. Den hele Skat beløb sig til en Værdi af mindst 8000 Lstr. (144,000 Kr.) Under Pengelaget opdagede man en Pakke indsvøbt i gamle Aviser, hvilken efter at disse vare afrevne befandtes at indeholde et kostbart Kashmereshawl meget beskadiget af Ælde og Fugtighed; dets originale Værdi sattes til en 80 Lstr. (1,440 Kr.) Dette Shawl indeholdt atter adskillige Papirer, hvilke attesterede, at „fattige Core" var af hebræisk Herkomst tilhørende en meget rig Familie i Stockholm. Atter inden i disse Papirer befandtes en Samling Manuskript paa Papyrus indsvøbt i et Stykke grønt Silke, saa aldeles medtaget, at det ved mindste Berørelse skiltes ad. Paa dette Papyrus fandtes følgende Ord i smukke gammeldags Karakterer:

„Jeg, Peter, en Fisker og Jesu Guds Søns Discipel og Fortsætter af hans Gjerninger, taler til Folkene paa Jorden, hvilke høre Herrens Ord i Overensstemmelse med Kjærligheden og i den Højeste, Guds Navn."

Manuskriptet er underskrevet paa en elegant og original Maade:

„I Jesu Navn har jeg Peter, en Fisker, fuldendt at skrive Kjærlighedens Ord i min Alders halvtredsindstyvende Aar, og den tredie Paaske efter min Herre og Mester, Jesus Kristus, Maries Søn i Belierl den Skriftkloges Hus, tæt ved Herrens Tempel."

Det Papyrus, paa hvilket dette Manuskript var nedskrevet, er endnu ganske bøjeligt, uagtet dets høje Alder, og Blækket har endnu bibeholdt sin sorte Farve. Dette ledte Opdagerne til at formode, at det var Cores Arbejde, men efter en længere Undersøgelse erklærede Savanterne (de Lærde) i Jerusalem, at det var en Umulighed for Nutidens Skribenter at skrive gammelt Hebræisk med saa stor Lethed, Renhed og Sprogfærdighed. Desforuden er det en bekjendt Sag for Alle, at Papyrus ikke længere fabrikeres, hvilket i det Mindste beviser Manuskriptets Antikvitet. — Men kan det virkelig være Apostlen Peters Manuskript? For at komme paa det Rene med dette vigtige Spørgsmaal sendte man Bud til Bibelselskabet i London, hvilket øjeblikkelig sendte en Kommission til Jerusalem for at undersøge Sagen. Efter lang Undersøgelse og Overvejelse erklærede nævnte Kommission sig for dets Troværdighed. Den Mængde filosofiske, filologiske, historiske og bibelske Spørgsmaal, som ved denne Opdagelse bleve fremsatte, synes at være baade kuriøse og interessante.

Nævnte Bibelselskab synes at være tilbøjeligt til at tro, at Apostlen Peter kunde skrive, hvilket paa Grund af St. Markus' Vidnesbyrd og et ubetydeligt Skriftsted i Ap. Gjern. hidtil har været betvivlet. Dette har derfor haft til Følge, at Selskabet har studeret Manuskriptet med desto større Iver.

En stadig Vexling af baade Breve og Telegrammer har fundet Sted imellem Kommissionen, hvilken har sit Sæde i Jerusalem, og Bibelselskabet i London. Endelig har Londons Bibelselskab tilbudt den gamle Eremits Arvinger i Stockholm 20,000 Lstr. (360,000 Kr.) for Afstaaelsen af Manuskriptet, men alt, hvad disse ville indgaa paa, er Tilladelse til

Kopiering og Oversættelse. Firmaet Abdullah Brødr. i Konstantinopel har lovet at ville tilvejebringe en fotografisk Udgave.

Ovenstaaende Beretning var originalt publiceret i «Sabaoth», en Journal, som udkommer i Jerusalem i jødisk Interesse. Mill. Star.

Opposition mod Herrens Værk.

Lige fra den Tid, da Herren første Gang aabenbarede sig til sin Tjener Joseph Smith, og indtil den Nærværende, har Mørkets Fyrste bestandig anvendt de bedste Midler, som have staaet til hans Raadighed i at opponere imod den Frelsningsplan, som Gud i de sidste Dage har aabenbaret for Menneskene; og ligesom han fordum anvendte de Skriftkloge og Farisæer — hvilke i alle Tidsaldre have holdt den offentlige Menings Vægtskaal — tyer han ogsaa i denne Uddeling til de selvsamme Midler, hvilke i Forening med Aviserne al Tid ere til velvillig Tjeneste for dette Øjemed. Dette bevises tydeligt i den hensynsløse Maade, hvorpaa Pressen bestandig udslynger sine bittre Artikler imod de Sidste Dages Hellige, som oftest uden at tage Tilflugt til fornuftig og sindig Bevisførelse, hvilket efter vor Mening langt bedre vilde kunne aabne Publikums Øjne for hvad man som oftest benævner for „Mormonernes falske Lærdomme". Derimod hænder det ikke saa sjældent, at en eller anden af hine „Skriftkloge" optræder, som, naar man skal dømme efter deres Fremgangsmaade, mere for at puste til Forfølgelsens Ild, og ophidse den offentlige Mening imod os, end for, paa en fornuftig Maade, at give en eller anden af vore Missionærer Lejlighed til at optræde som Modparti, og paa denne Maade i Publikums Paahør bevise, hvori Mormonernes falske Lære bestaar. Under disse Omstændigheder, saa vel som en Arrestation af og til have vore Missionærer bestandig maattet kæmpe, og følgende Efterretninger tjene som Bevis paa, at denne Tingenes Tilstand eksisterer endnu:

Aarhus den 29de Decbr. 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder.

*** For at De desto bedre kan danne Dem et Begreb om den Aand, der paa forskjellige Steder gjør sig gjældende, fremsender jeg Dem nogle Udtog af Horsens Avis. Vi have seet os nødsagede til at standse vore Aftenforsamlinger i Horsens, efter som Pøbelen blev os for nærgaaende, og Politiet endogsaa for Betaling nægtede at beskytte os. Mange have opfordret os til at tage Skridt imod Mr. Eltsholtz* og gjennem Avisen bevise ham at være en Løgner. Men efter som Bladene aldrig pleje at ville optage Noget til vort Forsvar, overlade vi til Dem at bedømme, hvilken Fremgangsmaade der vil være den bedste, da det vil koste Tidsspilde og Penge til ingen Nytte. *** Vore Missionærer maa næsten udelukkende betale for Kost og Logis, hvilket ydermere næppe kan erholdes uden at henvende sig til privilegerede Steder. Vore Brødre virke med Nidkjærhed for Sandhedens Udbredelse, men det synes som Braaden er vendt imod os. Jeg har i den senere Tid rejst en Tour i Konferencen og befinder, at Tilstanden blandt Sødskende er som sædvanlig.

Deres o. s. v. J. M. Christensen.

* Denne Mr. Eltsholtz har i den senere Tid afholdt nogle Foredrag i Horsens paa den samme ensidige Maade, som alletider karaktiserer en saadan Optræden; og ved paa en underfundig Maade at fordreje vore Læresætninger ophidset den offentlig Stemning, hvilket endte med Pøbeloploß, som ovenfor bemærket.

Eldste J. C. Frost har tilsendt os en Beretning om Arrestationen for nogle Dage siden af Brødrene C. Poulsen og A. Jensen af Politiet i Thisted, hvoraf vi anføre følgende:

Aalborg den 2den Januar 1883.
Præs. C. D. Fjeldsted.
Kjære Broder.

*** Da Forhøret over C. Poulsen og A. Jensen var bestemt til Kl. 3 Efterm., gik jeg og Br. S. Sørensen til Politikammeret i den Hensigt at overvære samme, hvilket blev os nægtet. Da imidlertid nævnte Forhør var overstaaet, og Forbittrelsen havde tiltaget paa Grund af, at de anholdte Brødre ikke vilde betale den dem paalagte Mulkt med Penge, for, som det hed, at de havde solgt Skrifter, men hellere gjøre Politiet den næste Ulejlighed, nemlig: Kost, Logis og Opvartning i tre Dage, kom Byfogden og bød os komme frem for „Skranken", hvor følgende Spørgsmaal og Svar udvexledes:

Sp. „Ere I Mormoner?"
Sv. Vi bekjende os til De Sidste Dages Helliges Lære.
Sp. „Hvor ere I fra?"
Sv. Amerika.
Sp. „Hvad gjøre I her?"
Sv. Besøge vore Venner.
Sp. „Hvad forkynde I?"
Sv. Jesu Kristi Lære.
Sp. „Hvor holde I Forsamlinger?"
Sv. Hvor som helst.
Sp. „I holde vel ingen her?"
Sv. Jo, dersom vi faa Lejlighed.
„Da skulle I faa vort Opsyn!"
Tak, maaske De vil gjøre os den Fornøjelse at beære os med Deres Nærværelse.

Disse og flere andre unyttige Spørgsmaal bleve rettede til os, hvorvaa jeg ønskede at vide, af hvilken Grund og hvori vi havde overtraadt, hvilket opbragte den ærede Herre i den Grad, at han i en uhøflig Tone kommanderede: „Hold Mund!" og befalede, at vi øjeblikkelig skulde forlade Politikammeret. — C. Poulsen og A. Jensen forblev for at modtage deres „Underholdning". Næste Dag forlangte vi at see og tale med de arresterede Brødre, men nej; vi forlod da Byen og med Glæde priste Herren, fordi vi med Frimodighed bekjendte at være Budbærere af Jesu Kristi Evangelium. Brødrene have nu udtjent og føle sig glade for at have havt Lejlighed til at lide for Evangeliets Skyld. Politiet, som beholdt deres Bøger og Skrifter, sagde at det var Hensigten at brænde det Hele *** Brødrene her ønske Dem og Deres Medarbejdere et glædeligt Nytaar. Deres o. s. v.

J. C. Frost.

Vi ville fremdeles formane vore Brødre til at være trofaste i Modgang, saa vel som Medgang, vidende dette, at Herren vil i sin egen bestemte Tid belønne enhver af sine trofaste Tjenere, som „have taget Profeterne til Exempel paa at lide Ondt, og at være taalmodige." Den nærværende Tids Lidelser burde jo ikke at kunne sammenlignes med den Herlighed, der omsider skal aabenbares paa os. Hav dette for Øje Brødre, og Herren vil være med Eder og styrke Eder med Tro og Frimodighed til at udføre hans Ærinde, om I søge ham i Tro og Ydmyghed i Eders Fornedrelses Dage, og ville I en Gang blive overbeviste om at dette Værks Oponenter ville gaa i Forglemmelse, medens derimod „Sandheden skal sejre." Red.

Den spanske „Armada", som Filip den Anden 1588 lod sende mod England, bestod af 130 store Skibe med 2,630 Kanoner og 30,000 Mand. Af nævnte Flaade ødelagtes over 72 Skibe paa Skotlands og Irlands Kyster, og over 10,000 Mand omkom.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Gjøre vi hvad vi kunne?

De store Ansvarligheder, som paahvile Guds Folk, og i Særdeleshed paa disse, som bære det evige Præstedømme, ere af saa stor Vigtighed, at vi ofte ledes til at spørge, om vi som Individer ikke alene udføre vor Andel af Værket, men ogsaa „Alt, hvad der ligger i vor Magt at udrette"? Endogsaa dette skulde eller burde ikke begrænses af vore naturlige Egenskaber og Talenter; men nyde vi al den Hjælp og Assistance fra Gud, som det ved en oprigtig Søgen og Higen er vort Privilegium at erholde? Der gives uden al Tvivl saadanne, som tænke at have gjort deres Pligter, i det de simpelt hen udføre, hvad der forlanges af dem (og ikke mere) af de præsiderende Brødre, og at Ansvarligheden hermed ender for deres Vedkommende; men ved nøje Undersøgelse befinder man, at den Helligaand er givet de Hellige ligefrem i det Øjemed, at lede dem til Retfærdighedsgjerninger den ganske Dag. I en Aabenbaring givet til Zions Seer Joseph Smith i August 1831 (P. B. Side 96) taler Herren i følgende tydelige Sprog:

„Thi see, det er ikke tjenligt, at jeg skal give Befaling i alle Ting, thi den, der er befalet til alle Ting, han er en lad og ikke en snild Tjener, hvorfor han ingen Belønning faar. Sandelig siger jeg Eder, Menneskene burde være ivrigt beskjæftigede med en god Sag, gjøre mange Ting af deres egen frie Villie og bevirke megen Retfærdighed; thi Kraften er i dem til at handle efter eget Tykke. Og saafremt Menneskene gjøre det Gode, skulle de ingenlunde miste deres Løn. Men den, der ikke gjør Noget, førend det bliver ham befalet, hører en Befaling med et tvivlende Hjærte og udfører den i Ladhed, han skal fordømmes."

Ifølge anførte Paragraf er det tydeligt, at det fordres af Guds Tjenere, at de skulle overveje de Beskaffenheder og Forlangender, som hans Værk indbefatter, og lytte til hans Aands Hvisken, saa at, i det vi af den blive tilskyndede at gjøre Godt, udsprede Sandheden, forfremme Retfærdigheden og understøtte Herrens Værk, vi da maatte kunne høste Fordel af den himmelske Røst i vore Hjærter, søgende Guds Assistance og Velsignelser, gjøre alt, hvad vi kunne, for at udføre det mest mulige Gode under denne vor jordiske Prøvetilstand.

Mange af os have annammet store Forjættelser, under Apostlers, Patriarkers og andre Guds Tjeneres Hænder; men vi burde aldrig forglemme, at disse Forjættelsers Opfyldelse beror paa vor egen Villighed til at hige efter sammes Opnaaelse. Ingen Forjættelse er i Stand til at kunne forhindre eller indskrænke vor frie Villie. En Mand kan for Ex. blive tilsagt Forjættelsen om et langt Liv, og desuagtet ved uvise og ugudelige Gjerninger imod Guds Bud og Raad forhindre sig selv fra hin Forjættelses Opnaaelse. Han kan forkorte sit ellers lange Liv ved Drik, Udsvævelser, uhyre strængt Arbejde eller andre dødelige Aarsager. Lad derfor Ingen bedrage sig selv i denne Henseende. I den Aabenbaring, der allerede er hentydet til, giver Herren fremdeles videre Lys i denne Sag:

„Hvo er jeg, der skabte Mennesket, siger Herren, der vil holde ham uskyldig, som ikke adlyder mine Befalinger? Hvo er jeg, siger Herren, der har forjættet og

ikke opfyldt Forjættelsen? Jeg befaler og Mennesket adlyder ikke; jeg gjenkalder og de erholde ikke Velsignelsen. Da sige de i deres Hjærter: Dette er ikke Herrens Gjerning, thi hans Forjættelser blive ikke opfyldte. Men ve Saadanne, thi deres Løn venter dem neden fra, og ikke fra oven."

Lader os derfor, som Kristi Tjenere, gjøre alt, hvad vi kunne, ikke alene holde hans Befalinger, men: „Gjøre mange Ting af vor egen frie Villie og bevirke megen Retfærdighed," at vi maatte erholde den højeste Løn i Guds celestiale Rige.

Mill. Star.

Tale af Præs. John Taylor.

Afholdt i Tabernaklet i Saltsøstad, i den halvaarlige Konference den 8de Okt. 1882.

(Fortsat fra Side 111.)

Vi nære ingen Frygt for at noget Ondt skal opstaa formedelst en saadan Tingenes Tilstand, thi med den største Ærefrygt for Gud, søge vi at gjøre vore Pligter imod ham. Men som Mennesker, skylde vi os selv, vore Familier, vore Børn, og til vore Efterkommere, vi skylde det ogsaa til Frihedens Velyndere i dette Land, af hvilke der findes Tusinder ja Millioner, som hade Undertrykkelse og Tyranni; vi skylde alle frihedselskende Mennesker at forsvare menneskelig Rettighed og Frihed og i Guds Navn ville vi gjøre det og lad den ganske Forsamling sige Amen! (Den uhyre Forsamling svarede Amen) — Josef, den af sin Faders Familie Foragtede, blev deres Befrier. Moses, den fra Ægypten Udkastede, blev Israels Udfrier og Lovgiver. Jesus, den foragtede Nazaræer, indførte Principer som revolutionærede Verdens Ideer; og det vil maaske ikke blive iblandt Umulighederne at Joseph Smiths Profetier endnu kunne blive opfyldte, og at de foragtede og forhadte Mormoner endnu kunne blive Forsvarere og Beskyttere for konstitutionel Frihed og menneskelige Rettigheder i de Forenede Stater.

Disse ere nogle af mine Følelser, med Hensyn til disse Ting. Jeg vil gaa lidt videre og sige, at der ere Mange som jeg egentlig ikke kan betragte med Afsky for de Følelser, som de tilkjendegive over for os. Der findes endnu Millioner Mennesker i hvis Hjærter der bæres en Attraa til at see Upartiskhed og Ærlighed og Ret administreret i Lighed til alle Mennesker i denne Nation Dette gaves tydeligt tilkjende under Vedtagelsen af Edmundsloven, og uagtet mange af disse hæderlige Senatorer formedelst deres indskrænkede Kjendskab til os, og de falske Rygter som cirkulærer om os fra vore Fjender ikke samvittighedsfuldt kunne understøtte Polygami, saa maa det dog siges til deres Ros, at de forsøgte at haandhæve menneskelige Rettigheder, Tolerance af religiøs Frihed, samt Menneskets ufejlbarlige Ret, uden Hensyn til Rang eller Parti i det ganske Land. Vi hædre, skattere og respektere saadanne Mænd, som ærværdige Repræsentanter af denne Nations Grundlæggere, samt af de Tusinder, som i Dag besidde lignende Meninger. Disse, som søge at ødelægge Loven, ere de Lave, Fordærvede, og Retsforvendere, Frihedens hellige Princippers Ødelæggere, det er deres afskyelige Praxis, som undergraver Landets Institutioner, og som demoraliserer og ødelægger Nationen; og der findes i

Dag Tusinder af hæderlige og højhjertede Mænd, hvilke paa Grund af Undersundighed, Hykleri, Uærlighed og Forbrydelser holde sig langt borte fra Politikkens vederstyggelige Søle. De have seet Ære, Sandhed, Redelighed og Dyd traadt under Fod; de have seet Fordærvelse og Forbrydelse at trænge sine røvende Arme ind i ethvert Statsdepartement, og seet al Slags Fordærvelse gjennemtrænge det politiske Legeme, desaarsag have de gyset tilbage fra en farlig Berørelse; hvorledes disse Undertrykkere kunne sammenligne dette med deres patriotiske Ideer, er for dem at sige. Disse Bemærkninger ere ikke rettede mod de Ærlige, Hæderlige og Oprigtige, men mod disse, som ere af den modsatte Slags. Atter, Presbyterianere, Baptister, Methodister, Katholiker og alle Troessamfund ere komne iblandt os, og hvem har forulempet dem? Er der Nogen, som har indblandet sig i deres Gudsdyrkelse? Nej. Ere de blevne truede med nogen som helst Mishandling? Nej. Vi ere rede til at møde hvilken som helst Beskyldning i denne Retning. Hvad have vi gjort? Vi have fostret dem, lige som det før er bleven bemærket, vi have behandlet dem høfligt, venligt og gentlemanligt, saa som hæderlige Folk burde gjøre. Hvad have de til Gjengjæld gjort? De have forenet sig og udspredt og publiceret de mest fordærvelige og falske Rygter, som kunde udspredes om noget Samfund. Nu, dette bliver næsten en alvorlig Sag. Tal om at elske disse Mennesker! Jeg vilde gjøre dem Godt. Jeg vilde bespise dem, hvis de vare hungrige, jeg vilde klæde dem, hvis de vare nøgne, jeg vilde hjælpe dem, hvis de vare syge; men hvis de lyve om mig og om dette Folk, vilde jeg fortælle dem, at de vare Løgnere og Skjændegjæster, det er mig ligegyldigt, hvor kjærlige de ere, eller hvormegen Religion de besidde, jeg vilde sige dem den nøgne Sandhed angaaende disse Ting. De ere de fremragende Advokater af moralsk Reform, de sige sig at være forbausede over vor Immoralitet og beskylde os os for at være løsagtige og fordærvede. Endogsaa højtstaaende kristelige Prædikanter i denne Stad, forenede sig imod Skikke, som ifølge Skriften sanktioneredes af den Almægtige og praktiseredes af Abraham, Jakob, David samt en Skare af de mest hæderlige Mænd, som nogensinde levede, praktiserede hvad disse benævne som en lav og fordærvet Praxis. Disse samme „Evangelie-Forkyndere" affattede et Cirkulære og opfordrede deres „Medprædikanter og kristne Brødre" overalt i de Forenede Stater til at ansøge Kongressen om at standse hvad som de kalde: „Det vederstyggelige polygamiske System", og for at blinde deres Øjne, som ere ubekjendte med Utah-Affærer, indsendte man Forlangende om Lovgivning for Udryddelsen af Hoer, Forførelse, lavt og vellystigt Samlevnet, og beslægtede Forbrydelser, saa de kunde blive strafbare som i Unionens øvrige Stater og Territorier, og politiske Demagoger forenede sig med dem i „Korstoget". Grundet paa samme Paastande bleve Ansøgninger i massevis indsendte til Kongressen i samme Øjemed. Deres Lovforslag vedtoges, og i deres kristlige Iver for at udrydde Polygami, forglemte en „Bibel-Institution-Kongres" saa vidt Menneskets uafhændelige Rettigheder, konstitutionelle Garantier og al Retsvidenskab, at den fratog ni Tiendedele af denne Kommune deres Stemmeretighed, formedelst den ene Tiendedels Paaskud om Forbrydelse, og dette endogsaa uden foregaaende Forhør; saaledes foraarsagende de Uskyldige at lide formedelst de Skyldiges Beskyldninger.

Desuden har man nu indført en fordærvelig „rensende" Prøve-Ed forskjellig fra alle hidtil brugelige Retsførelser i denne Nation, hvilket som Dommer Black siger er altsammen „væmmeligt, uretfærdigt og ukonstitutionelt, og hvilke forbigaa disse Regler for Bevisførelse, som ligge ved den civile Friheds Grundvold og er et direkte ondskabsfuldt, fordærveligt og ødelæggende Angreb paa Menneskets nedarvede Rettigheder. Saaledes foretage de i deres blinde religiøse Iver et direkte Angreb paa republikanske Institutioners Bolværk, gjøre Indgreb paa Statens Sikkerhed, tankeløst, skjødesløst og uden Overvejelse omgaa de ethvert retfærdigt Princip, storme løs paa politiske Grundsætninger og religiøs Frihed og anvende al deres Energi og Hjernespind, for at nedrive Statens Piller og ødelægge Frihedens Tempel, ville de selv ligesom Samson omkomme i Ruinerne. Hvad ere de moralske Følger? Medens denne selvsamme Prøve-Ed angriber den bibelske Anvendelse praktiseret af Oldtidens berømteste, agtede og hæderlige Mænd, som benævnes for „Guds Venner", beskytter og forsvarer samme Ed de Lave, Fordærvede og Vellystige, hvilke ere betragtede som „gode Kristne" og ikke Polygamister.

En meget hæderlig, oprigtig og dydig Gentleman, hvem ingen vil kunne beskylde for Immoralitet eller Ugudelighed — den forrige velagtede Borgermester i denne Stad, som beklædte nævnte Embede de sidste sex Aar, har en Søn, som blev beskikket Registrator for femte Precinct i denne Stad; denne Søn havde den sørgelige og ydmygende Pligt at nægte sin Faders Registration som en stemmeberettiget Vælger, paa Grund af at han for mange Aar tilbage havde haft mere end een Hustru, men som formedelst Dødsfald ogsaa var aldeles uden Hustru, og har siden giftet sig med een Hustru; og desuagtet havde samme unge Registrator den forbausende Pligt ifølge nævnte Prøve-Ed at registrere en berygtet H—værtinde tilligemed mange af hendes Skjøgekammerater. Et lignende Tilfælde hændte med en „Herre", som ogsaa meldte sig til Registration, syntes det vilde være uviist for ham at aflægge Prøve-Eden. Mere ærlig end de fleste af hans gode Kammerater bemærkede han, at han ikke indsaa, hvorledes han kunde aflægge nævnte Ed, saaledes som den er foreskrevet, efter som han ikke alene havde en Hustru, men ogsaa holdt en „Dame" («a Mistress»), ved nærmere Undersøgelse fandt han, at Eden undtager alle Saadanne, som maatte praktisere „ulovlig Omgang" forudsat at „Omgaaelsen" var ikke saaledes, som Eden udtrykker: «in the mariage Relation» (i Ægteskabsforbindelse). Han udbrød: „Jeg kan aflægge Eden, for jeg er ikke gift med mere end een", og han blev antaget og indsvoret. Medens Prøve-Eden oplæstes for en anden Mand i denne Stad, bemærkede han, at han ikke kunde aflægge Eden, efter som han ikke kunde sværge paa, at han ikke havde levet sammen med mere end een Kvinde samtidigt, men i det Registratoren fortsatte Edens Oplæsning og Ordet „Ægteskabsforbindelse lød i hans Øren, udbrød han: „Jeg kan udstaa det," og han blev lovligt indsvoren.

Saaledes have disse religiøse Reformatorer og Lærere, disse Professorer af „høje, moralske Ideer", disse Angribere paa bibelsk Praxis, fordi den efter deres professionelle Mening er umoralsk, indført „Sikkerhedsgrundsætninger", som beskytte Udsvæveren, Vellystningen og Skjøgen, medens de samtidigt have gjort disse til Forbrydere, som have efterkom-

met en Lov, instituered af den Almægtige. Det vilde maaske blive anseet for et alt for haardt Udtryk, at benævne disse „Ærede Gentlemen“ disse „Vellystige Herrer“, som beklæde fremragende Stillinger i Kongressen med den barske Benævnelse: „Hyklere;“ ikke desto mindre er det meget ydmygende for de Dydige og Følsomme at overtænke Resultatet af deres utidige og umoralske Foretagender; thi medens de gjøre Fordring paa at være „Rene“ have de gjort dem selv til Løsagtighedens, Immoralitetens og Forbrydelsernes Forsvarere. — Jeg ønsker at fremføre lidt Undskyldning paa de Forenede Staters Indbyggeres Vegne. Jeg tænker at vi sommetider gaa lidt for vidt med Hensyn til dem. Her ere Mænd, som formodes — de vilde i alt Fald, blive det i et andet Samfund — at være ærbare Mænd, „Højærværdige Mænd,“ som ere Religionslærere forenede imod os; og formedelst de ere „Højærværdige“ sige Folk: Vel, der er „Højærværdige Hr.“ Saa eller Saa, eller Saa eller Saa, og de have opfordret os til at anmode Kongressen, om at gjøre dette eller hint, paa Grund af dette Folks Ondskab og Ugudelighed; og deres falske Fremstillinger og Løgnagtigheder blive cirkuleret og publiceret bedre i religiøse Magasiner og politiske Journaler, i den Grad at Folket ikke vide hvad de egentlig kunne tænke om det. Derved faar Mange den Ide, at vi ere et meget ugudeligt Folk samt at vi ere meget værre end de selv ere; de gaa dernæst til Værks, fabrikere Love i den Hensigt, at bedre vor moralske Tilstand. I det tusinde Aviser cirkulere disse falske Rygter og Rygterne ere udspredte fra disse formodede religiøse og hæderlige Mænd, er det saa noget under at Folk blive bedragne med Hensyn til vor virkelige Tilstand. Jeg læste i Dag en Beretning om at et Forsøg var bleven gjort paa at uddrive to af vore Ældster fra deres Missionsdistrikt. Hvorfor? Fordi de ere „Mormoner“. Vi ere saa ugudelige og fordærvede, fordi Aviserne og „Højærværdige“ Sjælesørgere sige saa eller saa, og paa denne Maade blive Tusinder af hæderlige Mennesker bedragne, men mange af dem ville annamme Sandheden hvis de kom til Kundskab derom, og ville glæde sig derved. Jeg ønsker derfor at staa til Forsvar for mange af Folket i de Forenede Stater, som saaledes ere blevne førte bag Lyset. Skriften siger at Slangen udspyer Vand fra sin Mund lig en Flod; vi have sikkerlig haft en Flod af Falskheder, hvoraf de fleste have haft sit Udspring fra disse gode Prædikanter. Ønske vi megen Samkvem med disse Mennesker? Nej, det tror jeg næppe. Vi kunne ikke staa i Forbindelse med lave, fordærvede, forfaldne Mennesker. Vi have selv været nedsunkne i Sølen for en kort Tid siden, vi ere komne ud fra dem, og vide derfor hvad de ere. Vi kjende de Onder, som der existere nemlig: Vellystighed, Fordærvelse, sociale Onder, Hoer, Besmittelse, Sodomitteri, Børnemord og alle Slags Onder. Disse Mennesker komme her, for at lære vore Børn disse Ting. Vi burde være forsigtige hvorledes vi bevogte vore Hjem og Arner, vore Sønner og Døttre fra deres Selskab; vi ønske ikke denne Slags Praxis indført iblandt os, vi ønske at bevare Dyd, Renhed, Ære og Troskab. — Tiden er snart udløben, og jeg maa standse; men jeg ønsker at gjøre faa Bemærkninger, og skulde ønske at have talt lidt længere. Hvad skulle vi gjøre? Jeg vil sige Eder hvad jeg vil prøve paa at gjøre: Jeg vil prøve paa at ydmyge mig for Herren søge efter hans Velsignelser, og sige ligesom en af de Gamle: Randsag mig o Gud! og prøv mit Hjærte,

prøv mig og kjend mine Tanker, og see om der er nogen ond Vej i mig, og led mig paa en evig Vej." Jeg har talt med mine Raadgivere og de føle ligeledes, vi have talt med de Tolv, og de ere af samme Mening. Nu anmode vi Eder, Halvfjerds, Højpræster, Ældster, Biskopper, Præster, Lærere og Diaconer individuelt, samt Eders Kvorummer, Familiefædre, de for skjellige Kirkeorganisationer, samt alle Hellige, som gjøre Fordring paa at ære hans Navn, at I ydmyger Eder for Gud og aflægge Eders Begjærligheder, og alle Slags Onder. Naar I da have gjort dette, da I som paakalde Gud paa hellige Steder, bed til ham for hans Beskyttelse, Vejledelse og Befrielse og han vil høre Eders Bønner og befrie Eder, og Eders Fjender skulle ikke have nogen Magt over Eder, thi Gud er med Israel og vil bevare sit Folk. Ingen Magt kan standse hans Værks Fremgang, thi det gaar fremad, og vil vedblive indtil denne Verdens Riger bliver Guds og hans Søns; det vil saaledes gaa fremad indtil hver Skabning i Himlen og paa Jorden skal udbryde: Velsignelse, Herlighed, Ære, Magt Majestæt og Herredømme være hans, som sidder paa Tronen og hans Lams for evigt!

Vi ville overlade de Onde i Guds Hænder, han vil behandle dem paa sin egen Viis. Vi ere underrettede om at de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige og een Ting jeg føler sørgmodig over i denne Nation er, at de søge at omhugge Frihedens Træ, lænkebinde Menneskeslægten, og bringe dem under Trældom, de lægge Øxen ved Roden af dette Lands Regjering, og med mindre de hastigt omvende sig og følge disse Principer, som de ved Ed have forpligtet sig til at følge nemlig Principerne indeholdte i Konstitutionen, ville de blive kuldkastede; de ville blive adsplittede og delte og blive saa svage som Vand, thi Herren vil handle med dem paa sin egen Maade. Med Sørgmodighed siger jeg disse Ting; men saa sandt Gud lever, ville disse Ting ske, undtagen der bliver en Forandring i de politiske Affærer.

Nu, lad os være rene, lad os være hæderlige og dygtige, lader os vedligeholde vor Trofasthed, og gjøre Godt mod alle Mennesker, og altid sige Sandheden, behandle enhver ret, uden Hensyn til deres Tro eller Parti; elske vor Religion holde Guds Befalinger, og det skal blive vel i Zion baade igjennem Tid og Evighed.

Gud velsigne Eder. Gud velsigne alle Sidste Dages Hellige. Gud velsigne alle Regjerende og Mænd i ansvarlige Stillinger over alt, som søger at gjøre Ret og bevare Lov, Justits og Lighed og som søger at bevare alle Menneskers Rettigheder, og lade sin Vrede og Hævn hvile over disse som forsøge at afvende Rettens Fordringer, og søge at binde den menneskelige Samvittighed, og slavebinde deres Medmenneskers. — Gud velsigne Eder og lede Eder paa Livets Sti, i Jesu Navn Amen!

Journal of Discourses.

Hele den saa berømte engelske Flaade bestaar for Tiden af 258 Skibe med 1508 Kanoner, 28,102 Officerer og Matroser, 6,040 Marinesoldater — ialt 36,466 Mand. (N. T. 17de Novbr. 1882.)

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 95.)

Vort Møde med ham (D. W. Patten,) var et af stor Glæde. Han underrettede os om Begavelserne i Kirtlands Tempel, og de herlige Velsignelser som der modtoges; Engles Betjening, de tolv Apostlers og de Halvfjerdssinstyves Organisation, samt meddelte mig at jeg var valgt til at være et Medlem af de Halvfjerdrsinstyves 2det Kvorum, hvilke alle vare glade Nyheder og bragte mit Hjærte til at juble. Den 27de Maj ankom Waren Parish direkte fra Kirtland og forenede sig med os; og vi havde en glad Tid tilsammen. Den 28de afholdt vi en Konference i Broder Seth Utlys Hus, hvor alle de sydlige Grene bleve repræsenterede. Den 31te Maj blev jeg ordineret til et Medlem i det 2det Kvorum af Halvfjerdssindstyve under David W. Pattens og Warren Parishs Hænder. Efter Konferencen skildtes vi ad for en kort Tid; Ældsterne Patten og Parish arbejdede i Tennesee, og Broder Smooth og jeg i Kentucky. Den 9de Juni mødtes vi alle i Damon Creek Branch, hvor Broder Patten døbte to Personer; den ene var Fader Henry Thomas der havde tjendt i Revolutionen under Generael Washingthon; han var Fader til Daniel og Henry Thomas. Under Ed af en Præst, blev samtidigt en Stævning oplæst imod D. W. Patten W. Parish og mig selv. Vi bleve beskyldte for at have begaaet den „store Forbrydelse“ at have bevidnet at Kristus skulde komme i denne Slægt, samt at vi lovede dem den Helligaand som bleve døbte. Under Kaution af 2000 Dollars, hvilken Brødrene Albert Petty og Seth Utly indgik bleve Patten og Parish arresterede den 19de Juni. Paa Grund af at jeg var i et andet County undgik jeg Arresten. De bleve forhørte den 22de Juni, og vare deres egne Sagførere og endskjøndt Mænd fremkom og bevidnede at de havde annammet den Helligaand efter at de vare blevne døbte, bleve Patten og Parish alligevel dømte, men bleve siden løsladte ved at betale „Pøbelrettens“ Fordringer. — En mærkværdig Omstændighed forbunden med dette Forhør, fortjener at bemærkes. — Disse Forhørsdommere, som vare bevæbnede til Tænderne vilde ikke tillade mere end een at tale, efter at Forhøret var forbi; Waren Parish havde ikkun sagt faa Ord og de vare ikke villige til at tillade David Patten at tale; men i det sidstnævnte følte og forstod Rettens uretfærdige Hensigter, og fyldt med Kraft fra det Høje, opstod han paa sine Fødder, og holdt i en tyve Minutter en Tale, hvori han holdt dem urokkeligt bunden medens han fortalte dem om de Ugudeligheder og Vederstyggeligheder, hvori de vare skyldige, samt om Guds Vrede som ventede dem for at arrestere retskafne Mænd, blot fordi de prædikede Kristi Evangelium. Da Patten endte sin Tale, sagde Dommeren: „De er formodentlig bevæbnet med skjulte Vaaben, eftersom De taler med en saadan Frimodighed til en bevæbnet Ret?“ David Patten svarede: „Jeg har Vaaben, som I ikke kjende: Vaaben som ere givne mig af Gud, thi fra ham har jeg al min Magt.“ Det syntes som om Dommeren var villig til at give Slip paa dem, paa hvilket som helst Vilkaar; han tilbød sig at løslade dem hvis deres Venner vilde betale

Sagens Omkostninger, hvilket de villigt tilbøde. Saa snart disse to Brødre bleve frigivne sadlede de deres Heste, og red til Seth Utleys; men strax fortrød Pøbelen at de havde ladet dem slippe paa saa billige Vilkaar, hvorfor hele Pøbelen steg paa deres Heste og red til Utleys, men før Pøbelens Komme, løb en Broder til Utleys og fortalte hvad der var i Vente, hvorfor Patten og Parish red ind i en nærliggende Skov. De red en tre Mile og efter at være ankommen til Broder Albert Pettys Hus og efter som Natten var meget mørk besluttede de at begive sig til Hvile; men Patten blev advaret i en Drøm om at fly fra Stedet, da Pøbelen ellers vilde overrumple dem. De stode derfor op, sadlede deres Heste og begave dem ind i en tilstødende Egn. De vare næppe borte, før Huset var omringet af Pøbelen, men formedelst Guds Naade undgik Brødrene deres Voldshandlinger. Den 27de Juni blev jeg anmodet om at afholde en Forsamling i et Baptistkapel. Efter min Ankomst fandt jeg en stor Mængde Mennesker forsamlede, men i det jeg begyndte mit Foredrag opfordrede Pastor Browning mig til at slutte. Jeg sagde til Folket at jeg havde rejst ti Mile for at prædike Evangeliet til dem, samt at jeg var villig til at staa paa en Vogn, eller paa en Hob Brænde, paa et Hegn eller andet Steds naar jeg blot fik udført mit Ærinde. En Mand svarede at baade Land og Hegn hinsides Vejen tilhørte ham og at vi maatte afbenytte begge, da han ikke mente at Mormonismen vilde skade nogen af Delene. Den forsamlede Mængde begav sig derfor over til nævnte Mark lagde en Del Tømmer til Rette for Sæder og jeg prædikede til dem en 1½ Time. Efter endt Tale fremstod en Mr. Randolf Alexander og stadfæstede Sandheden af hvad jeg havde sagt; hvorpaa han inviterede mig med sig hjem, kjøbte en Mormons Bog af mig og blev indlemmet i Kirken ved Daab, og jeg organiserede en Gren af Kirken der i Nabolaget.

Den 18de Juli ankom jeg og Br. D. A. Smooth til et Færgested ved Tennesefloden; og efter som Færgemanden ikke var hjemme, tilbød hans Hustru os paa det venligste at afbenytte Færgen selv. Vi ledte derfor vore Heste ned i Færgen tog til Aarerne og begyndte at sætte over Floden. Efter som Br. Smooth aldrig havde haft fat paa en Aare før, og jeg selv ikke havde brugt en saadan i flere Aar, gik det temmelig daarligt for os. Vi havde strax det Uheld at han brak en Aare og at jeg lod en anden falde i Strømmen, hvilket efterlod os blot een brækket Aare. Vi vare i det samme lige paa Nippet at blive oversejlet af en Flodbamper, og landede en halv Mil neden for Færgestedet paa den modsatte Side af Floden, hvor vi tøjrede Færgen fast, og ledte vore Heste ud, hvorpaa vi fortsatte vor Rejse, følende fulde af Taknemmelighed for at være kommet over saa vel. Søndagen den 31te Juli prædikede jeg og Br. A. D. Smooth i Mr. David Criders Hus, Weakly Co. Tennesee, og efter endt Forsamling forenede Mr. Crider sig med Kirken ved Daab. Imidlertid havde ogsaa en Pøbel forsamlet sig og truede os; de gave vore Heste Gift, som havde til Følge at den, tilhørende S. West paa hvilken jeg havde redet, døde; samme Hest havde baaret mig Tusinder af Mile medens jeg prædikede Evangeliet. Jeg vedblev at rejse i Selskab med Brødrene Smooth, Patten og Parish i Kentucky og Tennesee, døbende alle som vilde antamme vort Vidnesbyrd. Den 2den September afholdt vi en General-Konference i Damon Creek Branch, hvor Ældste Thomas B. Marsh Præsidenten

for Tolvs Kvorum præsiderede. Alle Grenene i Tennesee og Kentucky bleve repræsenterede, Brødrene R. Alexander, B. L. Clapp og F. Lane ordineredes til Ældster og L. Brady til det aronske Præstedømme. Jeg assisterede Br. Marsh i at samle 1500 Dollars blandt Brødrene i den sydlige Mission, til at kjøbe Land for i Missouri til de Hellige. Brødrene foræreде mig 50 Doll. for hvilke jeg kjøbte 40 Acres Land i Missouri. Jeg og Br. A. O. Smooth bleve nu afløste fra den sydlige Mission med Tilladelse at gaa til Kirtland.

Efter at jeg tillige med Ældsterne A. O. Smooth og Jesse Turpin var kommen tilbage fra den sydlige Mission i Efteraaret 1836, tilbragte jeg den paafølgende Vinter i Kirtland. Jeg modtog i samme Tidsrum mine Begavelser: hvorpaa jeg besøgte Professor Haws's Skole, som lærte latin, græsk og engelsk Gramatik. Jeg indskrænkede mine Studier største Del af Tiden til den engelske og latinske.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Europa. Den 7de December f. A. rasede i England en saa hæftig Snestorm at al Trafik standsedes, og flere Banetog bleve bogstaveligt begravede. Samtidigt indtraf en Kulde hvis Lige man der ikke har kjendt siden Aaret 1836. — Frankrig. I Paris's Omegn har Seinefloden steget i den Grad at flere Landsbyer har maattet rømmes; Skaden foraarsaget ved Oversvømmelser er meget betydelig. — Den Skade som Oversvømmelser i den senere Tid har forvoldt i Tydskland, er aldeles ubeskrivelig; Huse ere omstyrtede i hundredevis, mange Mennesker og Kreaturer have fundet Døden i det graadige Element, og mange Tusinde Mennesker ere husvilde. Kejser Wilhelm har bevilliget 600,000 Mark til de Ulykkelige i Distrikterne: Hessen, Pfalz, Prøisen, Elsas, Bajern, Baden og Wyrtemberg.

Amerika. — I de østlige Forenede Stater har man haft en Kulde, hvis Lige man ikke mindes i mange Aar; derimod har man hinsides Stenbjergene haft et behageligt Vejr i længere Tid. Oversvømmelser have fundet Sted i Oregon og Washington Territorier. Som sædvanlig høre Baneulykker, Ildsvaader, Mord og Selvmord til Dagens Orden. — En Krig synes at være uundgaalig mellem Buenos Ayros og Brazilien; sidstnævnte Rige har forskaffet sig flere Krigsskibe fra England.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.